

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. No. 34.

Solgte Session.

22de Møde.

Onsdagen den 7de Novbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Bjerring: Jeg tror ikke, at der er nogen Forskjel mellem den høitærede Ministers og min Opfattelse af Finantsloven i den Henseende. Jeg har ikke meent, at Finantsloven ikke maa indeholde en Bestemmelse for flere Aar, men at Finantsloven kun indeholder Bevilling for et enkelt Aar, derom tror jeg ikke, at der er Strid.

Besfely: Den meget ærede Minister har henledet Opmærksomheden paa, at det ikke gik an at fremsætte nye Principer med Hensyn til vor Finantslovgivning, og at vi mere maatte tage i Betragtning, hvad der tidligere er skeet, hvorefter man har forhandlet Finantsloven, og de Bestemmelser som deri findes. Jeg skal ikke gaae ind paa den Deel af Sagen, hvilke Bestemmelser, der findes i vore forskjellige Finantslove, som i det Mindste efter min Opfattelse ikke høre hjemme der, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at det Princip, at et Lovforslag, hvorved der tages Bestemmelser om en Organisation — og dette er en Organisation af det Solbergste Legat, som her er foreflaet — ikke hører hjemme i Finantsloven, er anerkjendt ikke blot af Landstinget, men ogsaa af Folkethinget. I det første Finantslovsforslag, som blev forelagt for 1850—51, fandtes et heelt organisatorisk Forslag, om hvoreledes

der skulde forholdes med Hensyn til Understøtelse under Raadessecretariatet. Det blev af Folkethinget udvoteret, ikke fordi man fandt Bestemmelserne uhensigtsmæssige, men fordi man gik ud fra det Princip, at det var et organisatorisk Forslag, som maatte fremkomme som et særligt Lovforslag. Der fandtes ligeledes i Finantslovsforslaget for 1850—51 organisatoriske Bestemmelser med Hensyn til Reservesonden og dens Anvendelse. Disse Bestemmelser, som i mine Tanker vare meget hensigtsmæssige, ere aldrig senere komne frem; de bleve udvoterede af samme Grund som de forrige af Finantslovsforslaget for 1850—51. Vi have altsaa fuldkommen gode Præcedenser for, at organisatoriske Love ikke høre hjemme i Finantsloven, og det forekommer mig tillige, at naar Ministeriet har forelagt dette som et særligt Lovforslag, har det gjort det, fordi det har anseet det for at henhøre under den særlige Lovgivning og ikke under Finantslovsforslaget. Jeg maa derfor tiltræde den Mening, som er bleven fremsat, at Slutningen af denne Paragraph ikke bør blive staaende. Jeg skal dog med Hensyn til det Praktiske ved Sagen gjøre opmærksom paa den store Forskjel, der er imellem, naar der staaer i en Lov, at hver Gang et vist Tilfælde indtræffer, skal dette Tilfælde forelægges til Behandling gjennem Finantsloven — og denne Bestemmelse findes med Hensyn til dette Legat — og naar det ikke staaer der. Sagen vil jo derved faae et ganske andet Udseende; der er en ganske anden Opfordring for den lovgivende Magt til at tage Sagen under Behandling, naar den skal komme frem under Finantsloven, end naar det ikke er nødvendigt.